

Hur hon beskriver tiden som häktad och mötet med Vadstena

Modern text

Jag blev förd in till Linköpings slottshäkte i början av juni 1807 och satt bland de andra fångarna. Då skulle jag snart fylla 17 år. När jag mötte alla ogudaktiga människorna blev jag så förskräckt att jag började gråta. Jag var så uppfylld av sorg att jag inte ens kunde äta. Men vakterna behandlade mig inte som de andra fångarna, utan såg på mig mer som ett värnlöst och oskyldigt barn. De tröstade mig på det ömmaste sätt och sa: du behöver inte oroas. Inget ont ska hända dig. Jag fick dessutom ha min säng i vaktkammaren och fick även gå ut på gatorna som jag ville. Vakterna gav mig även annan mat som jag kunde äta. Jag kände mig både rättfärdig och oskyldig, men samtidigt var jag ju ganska barnslig eftersom jag fortfarande var ett barn. Jag kände mig förtvivid över allt ogudaktigt prat som jag tvingades lyssna på. Jag stannade i 16 dygn. Men eftersom jag inte begått något brott kunde mina fiender inte döma mig, men däremot skickade de mig till mentalsjukhuset i Vadstena.

När jag närmade mig sjukhuset hörde jag skrik och gnyenden från alla svagsinta människor. Och då jag kom innanför porten möttes jag av en otäck stank, så hemsk att jag var nära att svimma. Jag blev chockad och föll i gråt. Jag kunde inte se golvet framför mig på grund av alla tårar. Det värkte inombords och ångesten kom krypande.

Följande morgon sökte jag upp sysslomannen, som jag blivit rådd av vakten i Linköping. Jag var fortfarande i chocktillstånd och grät så häftigt att jag nästan inte fick fram några ord. Men han bara skrek och svor, dessutom hånade han mig. Sedan körde han iväg mig och skrek elakheter efter mig. Då förstod jag att jag syndat och förargat Gud. Jag var inte värd att finnas till. Jag hade trott att denna syssloman var en snäll man, eftersom han hade hand om så många eländiga människor. Jag blev än mer sorgsen, och kände att jag höll på att förlora hoppet. Ska jag verkligen stanna här, men vart ska jag annars ta vägen?

Sedan rymmer Helena från Vadstena och är fri i ett år, sedan förs hon tillbaka och de låser fast henne med kedjor i rummet där hon bor så att hon inte ska kunna rymma igen.

Men jag var inte rädd, utan lät mig föras tillbaka till mitt fängelse 1808. Då blev jag bunden med bojor och kedjor och inlåst i två år och fjorton dagar. Man ansåg att jag var tokig, föraktade mig och gjorde mig till åtlöje fast det inte var något fel på mitt förstånd. Dygnet runt hördes skrik och gnyenden från alla eländiga människor, de jämrade sig efter kläder och mat. Det var så fruktansvärt detta rum! I alla fall till dess jag blev fri från dessa hemska järnbojor, vilket Gud såg till. Året var då 1810, och jag hade själv ansökt om det hos Kunglig Majestät [Myndigheterna, t ex regeringen eller högsta domstolen]. Men situationen bland alla dessa desperata och svaga människor gör att jag inte får någon ro, varken dag eller natt. Med Herren min Gud har alltid varit en tröst för mig genom hela den här tiden, det har gjort mig orädd.